

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **BIVÓJ a. s.** se sídlem Opava, Předměstí, Jateční 2884/23A, zastoupeného Mgr. Martinem Hofmanem, advokátem se sídlem Opava-Město, Solná 447/27, proti žalovanému **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** se sídlem Praha 2, Vinohrady, Slezská 100/7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2015 č. j. SVS/2015/061627-G, o správním deliktu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 8. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. SVS/2015/061627-G ze dne 22. 6. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. SVS/2015/017291-T ze dne 13. 3. 2015 ve výroku rozhodnutí tak, že slova „pokutu ve výši 30.000 Kč (slovy třicet tisíc korun českých)“ byla nahrazena slovy „pokutu ve výši 17.000 Kč (slovy sedmnáct tisíc korun

českých)“, ve zbývajících částech bylo rozhodnutí potvrzeno. Tímto napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým mu byla uložena pokuta 30.000 Kč, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalovaný je vinen správním deliktem podle § 72 odst. 1 písm. j) zákona č. 166/1999 Sb., ve znění účinném je dne 11. 12. 2014 (dále jen „veterinární zákon“) nesplněním veterinárních podmínek obchodování se živočišnými produkty stanovenými v § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona a v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 125/2011 Sb., o stanovení informačních povinností příjemců živočišných produktů v místě určení, ve znění účinném k témuž dni (dále jen „nařízení o informačních povinnostech“). Podle správního orgánu I. stupně žalobce naplnil skutkovou podstatu tohoto správního deliktu tím, že dne 11. 12. 2014 přijal zásilku živočišných produktů dodavatele Vion Vilshofen GmbH, Aidenbacher Str. 78, 94474 Vilshofen a. d. Donau, Deutschland, a to 20.118,50 kg vepřového masa mraženého, aniž by předem informoval o jejím příchodu krajskou veterinární správu v rozsahu nezbytném z hlediska účelu a způsobu provádění veterinární kontroly při příchodu na místo určení, což bylo zjištěno veterinární inspektorkou dne 11. 12. 2014. V odvolání žalobce namítal, že dodávka byla učiněna narychlo z důvodu urgentních provozních potřeb a žalobce by byl informoval krajskou veterinární správu ještě téhož dne, pokud by nedošlo k namátkové kontrole. Dále namítal, že vyhláška č. 125/2011 Sb. byla vydána vládou České republiky, aniž by k tomu měla zmocňovací ustanovení.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný s námitkami žalobce neztotožnil a s výjimkou výše uložené pokuty prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V žalobě žalobce namítl, že nařízení vlády o informačních povinnostech bylo nařízením vlády č. 174/2015 Sb. zrušeno ke dni 1. 8. 2015. Byl-li zrušen předpis, na základě kterého byl žalobce postižen, má to vliv na trestnost jednání žalobce a za situace, kdy nebylo vydáno nařízení vlády, které by nově provádělo ustanovení § 30 odst. 3 veterinárního zákona, odpovědnost žalobce za možné protiprávní jednání zanikla. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Další námitky nevznely, pouze v rámci rekapitulace správního řízení uvedl své odvolací námitky a rozhodnutí žalovaného o nich.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalobce porušil ustanovení § 30 odst. 3 veterinárního zákona, neboť nejen že neinformoval krajskou veterinární správu o příchodu živočišných produktů z jiného členského státu předem, ale neinformoval ji vůbec. Je pravdou, že nařízení o informačních povinnostech bylo k 1. 8. 2015 zrušeno účinností nařízení vlády č. 174/2015 Sb., téhož dne nabyla účinnosti vyhláška č. 172/2015 Sb. o informačních povinnostech příjemce potravin v místě určení, která nově upravuje podrobnosti informačních povinností provozovatelů potravinářských podniků podle § 3d zákona č. 110/1997 Sb. o potravinách. Ustanovení § 2 odst. 2 této vyhlášky stanoví příjemci potravin z jiného členského státu Evropské unie v místě určení prostřednictvím informačního systému státní veterinární správy nejpozději 24 hodin před příchodem potravin na místo určení zde uvedené informace. Informační povinnost žalobce tak trvá i po zrušení nařízení o informačních povinnostech, neboť nařízení bylo nahrazeno, námitka žalobce o zániku trestnosti jeho jednání není důvodná a žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezi žalobního bodu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu a shodných tvrzení účastníků krajský soud zjistil, že žalobce jako příjemce živočišných produktů v místě určení na adrese Jateční 2884/23A, 746 01, Opava, přijal dne 11. 12. 2014 zásilku živočišných produktů dodavatele Vion Vilshofen GmbH, Deutschland, konkrétně vepřové maso mražené v množství 20.118,50 kg, aniž by předem informoval o jejím příchodu krajskou veterinární správu; přijetí zásilky bylo zjištěno kontrolou Krajské veterinární správy Státní veterinární správy u žalobce dne 11. 12. 2014. Dne 13. 3. 2015 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona nesplněním veterinárních podmínek obchodování se živočišnými produkty stanovenými v § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona a § 2 odst. 2 nařízení o informačních povinnostech, kterého se dopustil shora uvedeným jednáním, uložil mu pokutu ve výši 30.000 Kč a zároveň jej zavázal k náhradě nákladů řízení. K odvolání žalobce žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil s výjimkou výše pokuty, kterou snížil na 17.000 Kč.

Podle ustanovení § 30 odst. 3 veterinárního zákona, *příjemci zvířat a živočišných produktů v místě určení jsou povinni informovat předem krajskou veterinární správu o příchodu zvířat nebo živočišných produktů z jiného členského státu, a to v rozsahu nezbytném z hlediska účelu a způsobu provádění veterinární kontroly při příchodu na místo určení.* Nesplnění této povinnosti je podle § 72 odst. 1 písm. j) správním deliktem sankcionovaným podle § 72 odst. 3 písm. c) veterinárního zákona pokutou do 1.000.000 Kč.

Podle § 2 odst. 2 nařízení o informačních povinnostech, *informace podle odstavce 1 příjemce oznámí krajské veterinární správě způsobem umožňujícím dálkový přenos dat prostřednictvím informačního systému státní veterinární správy tak, aby je obdržel nejpozději 48 hodin před příchodem živočišných produktů na místo určení.* Podle odstavce 1 téhož ustanovení *příjemce informuje krajskou veterinární správu o: a) druhu živočišných produktů přicházejících na místo určení, b) množství živočišných produktů přicházejících na místo určení, c) členském státě a zařízení, z něhož jsou živočišné produkty odesílány na místo určení včetně čísla schválení nebo registrace zařízení, d) adresa místa určení a číslo schválení nebo registrace osoby provozující místo určení, e) fyzikálním stavu nebo způsobu úpravy živočišných produktů přicházejících na místo určení a f) předpokládané prodejní jednotkové ceně v místě dodání nebo prodeje bez dani z přidané hodnoty.* Nařízení o informačních povinnostech bylo zrušeno ke dni 1. 8. 2015 nařízením vlády č. 174/2015 Sb. ze dne 15. 6. 2015.

Od 1. 8. 2015 nabyla účinnosti vyhláška Ministerstva zemědělství č. 172/2015 Sb. o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení, která mj. pro potraviny živočišného původu [§ 1 odst. 2 písm. f) vyhlášky] stanovila v odstavci 2 povinnost příjemce potravin oznámit prostřednictvím informačního systému státní zemědělské a

potravinářské inspekce nejpozději 24 hodin před příchodem potravin na místo určení zde vyjmenované parametry.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s., *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.* Okamžik rozhodování správního orgánu je třeba chápat jako vydání rozhodnutí (§ 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), kdy rozhodnutí nabývá tzv. platnosti a správní orgán je jím nadále vázán. Nemusí být tak určující, kdy a za jakého skutkového a právního stavu bylo zahájeno řízení před správním orgánem, nýbrž důležitá je podoba právní úpravy a zjištění stav věci v době, kdy rozhodoval správní orgán, a to správní orgán v posledním stupni [§ 68 písm. a) a § 69 s. ř. s.], jehož rozhodnutím se celé řízení pravomocně ukončuje. Zákonnost a věcná správnost napadeného rozhodnutí a jeho předcházejícího procesního postupu se přezkoumává podle právního stavu v době vydání rozhodnutí.

Poměrně jasný závěr o vázanosti skutkovým a zejména právním stavem však judikatura relativizovala, a to tím, že pokud došlo ke změně právní úpravy po vydání napadeného rozhodnutí, je možno k této změně přihlídnout v případě požadavku ústavně konformního výkladu a respektování mezinárodních norem, zejména to platí pro sféru správního trestání. Pro případ, že rozhodnutí správního trestání vycházelo z ustanovení, jehož protiústavnost byla až po vydání napadeného rozhodnutí vyslovena ústavním soudem, je nutno, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, vyjít z odůvodnění zrušujícího nálezu. V rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002-98 Nejvyšší správní soud zopakoval, že *„správní soud nemůže při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vyjít z právního stavu, který tu byl v době vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jestliže taková právní úprava byla v mezidobí zrušena ústavním soudem pro neústavnost“*. Tento požadavek ústavně konformního výkladu platí nejen v případě zrušení původně aplikovaného právního předpisu pro protiústavnost, ale i v případě zohlednění principu přípustnosti retroaktivity ve prospěch pachatele, který je obecně ve správním trestání aplikován (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77). Žalobcem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, sp. zn. 2 As 10/2011-119 nijak ze zde citované judikatury nevybočuje, naopak z ní vychází.

Nicméně v posuzovaném případě tato situace nenastala. Aplikovaná právní úprava nebyla pro protiústavnost později zrušena ústavním soudem, ani se nejedná o případ, kdy by pozdější právní úprava byla pro žalobce jako pachatele správního deliktu příznivější. Došlo pouze k tomu, že podzákonná právní úprava, která prováděla základní zákonnou povinnost žalobce předem informovat krajskou veterinární správu o příchodu zvířat nebo živočišných produktů z jiného členského státu tím, že stanovila lhůtu, kterou je nutno pro splnění této povinnosti dodržet a rovněž zpřesnila, jaké informace je žalobce jakožto příjemce živočišných produktů povinen krajské veterinární správě poskytnout, byla nahrazena jiným podzákonným předpisem, a to shora citovanou vyhláškou Ministerstva zemědělství. Za této situace nedošlo k pozdější změně právní úpravy ve prospěch žalobce jakožto pachatele správního deliktu.

Žaloba tak není důvodná, soud ji proto postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. července 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu